

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 172/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu 12 sierpnia 2020 roku w sprawie o sygn. akt III K 100/20.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie (ewentualnie)	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

1.		D. Z. (1)	<ul style="list-style-type: none"> • zarzuty I-IV części wstępnej wyroku: <p>1. fakt: dotychczasowa niekaralność oskarżonego;</p>	<p>1.1. informacja z K.;</p> <p>1. 2. informacja odnośnie wykonania kar orzeczonych w sprawie (...) Sądu Rejonowego w Ś.;</p> <p>1.3. informacja odnośnie wykonania kary i obowiązku naprawienia szkody orzeczonych w sprawie (...) Sądu Rejonowego w K.;</p>	<p>1.1. k. 410-411;</p> <p>1. 2. k. 416;</p> <p>1.3. k. 417;</p>
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.	D. Z. (1)	<ul style="list-style-type: none"> • czyny zarzucone w punktach I-IV części wstępnej: <p>1. dotychczasowa karalność oskarżonego;</p>	informacja z K.;	k. 410-411;	
0.12.2. Ocena dowodów					

<p>0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach uznania dowodu</p>	
<p>1.</p>	<p>- informacja z K.; - informacja odnośnie wykonania kar orzeczonych w sprawie (...) i (...) Sądu Rejonowego w Ś.; - informacja odnośnie wykonania kary i obowiązku naprawienia szkody orzeczonych w sprawie (...) Sądu Rejonowego w K.;</p>	<p>Dokumenty o charakterze urzędowym, których treść, jak i pochodzenie co do zasady nie budziły wątpliwości sądu odwoławczego, jednakże wobec niekompletnych danych zawartych w informacji z K. odnośnie wykonania orzeczonych kar i innych środków represji karnej względem oskarżonego, dane te nie mogły być miarodajne już choćby z racji znacznego upływu czasu od ich orzeczenia, co skłoniło Sąd Apelacyjny do ich uzupełnienia z urzędu poprzez uzyskanie dodatkowych informacji z Sądów</p>	

Rejonowych w
Ś. i K.. Na
tej podstawie
poczyniono
nowe ustalenia
w zakresie
wykonania
poszczególnych
wyroków
skazujących:

1) grzywna
orzeczona
wyrokiem Sądu
Rejonowego w Ś.
z dnia (...) r.
w sprawie (...)
została
wykonana (...) **r.** (k. 410),

2) kara 1 roku
pozbawienia
wolności
orzeczona
wyrokiem Sądu
Rejonowego w Ś.
z dnia (...) r.
w sprawie (...)
z warunkowym
zawieszeniem
wykonania na
okres (...) lat
próby nie została
zarządzona do
wykonania (k.
416), zaś okres
6 miesięcy od
końca okresu
próby upłynął z
dniem (...) **r.** (k.
410),

3) kara 12
miesięcy
ograniczenia
wolności
orzeczona
wyrokiem Sądu
Rejonowego w

K. z dnia (...) r. w sprawie (...) /10 została wykonana z dniem (...) r., zaś związany z nią obowiązek naprawienia szkody (art. 72 § 2 k.k. w zw. z art. 36 § 2 k.k.) nie został wykonany w całości (k. 417), co pozostaje jednak irrelevantne z punktu widzenia zatarcia skazania, albowiem nie był to środek karny ani środek kompensacyjny, ani środek zabezpieczający (art. 107 § 6 k.k.),

4) kara 10 miesięcy ograniczenia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Ś. z dnia (...) r. w sprawie (...) została wykonana z dniem (...) r. (k. 416),

5) kara 1 roku pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Ś. z dnia (...) r.

w sprawie (...) z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres (...) lat próby nie została zarządzona do wykonania (k. 416), zaś okres 6 miesięcy od końca okresu próby upłynął z dniem (...) r. (k. 411); kara grzywny orzeczona obok ww. kary (art. 71 § 1 k.k.) została wykonana z dniem (...) r. (k. 411).

W myśl art. 108 k.k., jeżeli sprawcę skazano za dwa lub więcej nie pozostających w zbiegu przestępstw, jak również jeżeli skazany po rozpoczęciu, lecz przed upływem, okresu wymaganego do zatarcia skazania ponownie popełnił przestępstwo, dopuszczalne jest tylko jednoczesne zatarcie wszystkich skazań, przy czym przepis ten stosuje się do także kar

orzeczonych z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Jednak, zgodnie z art. 21 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396 – dalej nowela lutowa), skazanie prawomocnym wyrokiem na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania zapadłe przed 1 lipca 2015 r., jeśli do tego czasu nie nastąpiło jego zatarcie, ulega po tej dacie zatarciu po myśli art. 76 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od wejścia w życie wskazanej ustawy nowelizacyjnej (obecnie, od 15 kwietnia 2016 r., chodzi tu o art. 76 § 1 i § 1b k.k.), a więc przy zastosowaniu art. 108 k.k. (wyrok SN z 8.11.2016 r., V

KK 265/16, LEX
nr 2148674).

Powyższe
oznacza, że kara
orzeczona w
sprawie (...) Sądu
Rejonowego w Ś.
uległa zatarciu z
mocy prawa -
zgodnie z treścią
art. 76 § 1
k.k. w brzmieniu
obowiązującym
do (...) r. -
tj. z upływem
6 miesięcy od
końca okresu
próby, czyli z
dniem (...) r.

Reguła ta
znajduje
zastosowanie
również do
zatarcia
skazania na
kary innego
rodzaju, jak
stanowi bowiem
art. 21 noweli
lutowej „Do
skazań
prawomocnymi
wyrokami
wydanymi przed
dniem wejścia w
życie niniejszej
ustawy, w
przedmiocie
zatarcia
skazania stosuje
się przepisy
ustawy, o której
mowa w art.
1, w brzmieniu
nadany
niniejszą
ustawą, chyba

że okres zatarcia skazania upłynął przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy (co nie miało miejsca w realiach niniejszej sprawy poza skazaniem w sprawie (...)) – uwaga SA). Jeżeli jednak według przepisów ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą okres zatarcia skazania upłynąłby przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, zatarcie skazania następuje z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy”.

Zatem pozostałe skazania uległy zatarciu jednocześnie, czyli z upływem dnia (...) r., tj. z najpóźniejszą datą zatarcia spośród reszty jednostkowych skazań (trzyletni termin do zatarcia skazania od wykonania kary ograniczenia wolności w

		<p>sprawie (...) Sądu Rejonowego w Ś., zgodnie z art. 107 § 4 k.k.).</p> <p>Reasumując, począwszy od dnia (...) r. oskarżony posiada status niekarne, a dotychczasowe wpisy o jego skazaniach winny zostać usunięte z K.. W konsekwencji Sąd Okręgowy błędnie ustalił, że w czasie orzekania w I instancji oskarżony był uprzednio pięciokrotnie karany sędownie.</p>	
<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach</p>	

		niewzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	1) zarzut rażącej niewspółmierności kary poprzez orzeczenie wobec oskarżonego łącznej kary pozbawienia wolności w wymiarze (...) lat i (...) miesięcy pozbawienia wolności w sytuacji, gdy nie znajduje to uzasadnienia w okolicznościach sprawy, w szczególności w zakresie tego, iż oskarżony złożył wiarygodne wyjaśnienia, wyraził skruchę oraz przeprosił pokrzywdzonych, wyraził gotowość do naprawienia wyrządzonych szkód, jak również dobrowolnie ujawnił	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

popelnienie
przestępstwa na
szkodę Spółki
(...) sp. z
o.o. przez co
jego postawa
w ocenie Sądu
winna
zasługiwać na
wydanie wobec
niego
łagodniejszej
kary;

2) zarzut obrazy
przepisów
postępowania
mająca istotny
wpływ na treść
wyroku, tj. art. 4
k.p.k. w zw. z art.
7 k.p.k. i art. 410
k.p.k. poprzez
dowolną,
nieobiektywną,
niezgodną z
zasadami
prawidłowego
rozumowania,
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego, a
nadto
selektywną,
skutkującą
brakiem
uwzględnienia
okoliczności
korzystnych dla
oskarżonego
ocenę materiału
dowodowego,
przejawiającą się
w szczególności
uznaniem przez
Sąd I instancji,
iż oskarżony
rzeczywiście
dopuścił się

wyrządzenia
szkody na rzecz
pokrzywdzonego
w wysokości
(...) zł w
sytuacji kiedy,
jak wskazał w
swoich
wyjaśnieniach
oskarżony,
kwota ta winna
oscycylować na
poziomie około
(...) zł;

3) zarzut obrazy
przepisów
postępowania
mająca istotny
wpływ na treść
wyroku, tj. art. 4
k.p.k. w zw. z art.
7 k.p.k. i art. 410
k.p.k. poprzez
dowolną,
nieobiektywną,
niezgodną z
zasadami
prawidłowego
rozumowania,
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego, a
nadto
selektywną,
skutkującą
brakiem
uwzględnienia
okoliczności
korzystanych dla
oskarżonego
ocenę materiału
dowodowego,
przejawiającą się
w szczególności
brakiem
odpowiedniego
przeprowadzenia
przez Sąd I

instancji dowodów oraz zbadania sytuacji życiowej oskarżonego, jego warunków osobistych oraz właściwości osobistych w sytuacji, w której sytuacja osobista oskarżonego kształtuje się tak, iż jest on osobą uzależnioną od narkotyków i to jest jedyna przesłanka uzasadniająca fakt posiadania przez niego środków odurzających, które wyhodował on tylko i wyłącznie na użytek własny, co wskazane zostało w wyjaśnieniach oskarżonego i częściowo w wyjaśnieniach świadka A. Z.;

4) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, polegający na przyjęciu, że oskarżony

- popełnił zarzucany

mu czyn
w zakresie
przygotowania
do
wprowadzenia
znalezionych
u niego
środków
odurzających
do dalszego
obrotu,
posiadając
je w części
poporcjowane
w sytuacji,
gdy z zeznań
świadków
A. Z., D.
Z. (2) oraz
wyjaśnień
samego
oskarżonego
wynika, że
niniejsze
środki
odurzające
znajdowały
się w
małych
słoiczkach,
których nie
można
uznać jako
przygotowanie
do dalszego
obrotu,
ponadto na
miejscu
znajdowała
się waga
czego nie
można
uznać jako
rzeczywiste
przeogotowanie
z uwagi
na fakt, iż
środki te
nie były
w żaden

sposób
poporcjowane
w taki
sposób,
żeby
nadawały
się one
bezpośrednio
do dalszego
obrotu;

- dokonał
szkody na
rzecz
pokrzywdzonej
M. S. w
kwocie (...)
zł w
sytuacji,
kiedy Sąd
oparł się
tylko na
dokumentach
przedstawionych
przez
pokrzywdzoną,
które uznać
należy za
jednostronne,
gdyż
obrazują
jedynie
zakupione
przez
pokrzywdzoną
towary i
ich cenę
w chwili
nabycia, nie
ma bowiem
żadnych
dokumentów,
które by
potwierdzały
stan
towarów
znajdujących
się w sklepie
lub ich
sprzedaż w

	<p>okresie od dnia ich nabycia do dnia popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu, co Sąd winien uczynić celem zweryfikowania i ustalenia rzeczywistej szkody powstałej w tym zakresie.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzuty nr 2) - 4) błędów w ustaleniach faktycznych wynikających z obrazu art. 4, 7 i 410 k.p.k.</p> <p>Przypomnieć należy, że apelacja obrońcy skarżonego w tej części zarzucała zaskarżonemu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych, mający wynikać z niepełności materiału</p>			

dowodowego
(błąd "braku")
oraz z
przekroczenia
granic
swobodnej
oceny dowodów
(błąd
"dowolności").

W orzecznictwie
Sądu
Najwyższego
wypracowano
wymogi, którym
podlegać musi
ocena dowodów,
aby nie
przekształciła się
w "dowolną".
Tak więc
przekonanie
Sądu o
wiarygodności
jednych
dowodów i
niewiarygodności
innych pozostaje
pod ochroną art.
7 k.p.k. wtedy,
gdy:

- jest
poprzedzone
ujawnieniem w
toku rozprawy
głównej
całości kształtu
okoliczności
sprawy (art.
410 k.p.k.) i
to w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy (art. 2 §
2 k.p.k.),

- stanowi wyraz
rozważenia
wszystkich tych

okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść, jak i
na niekorzyść
oskarżonego
(art. 4 k.p.k.),

- jest
wyczerpujące i
logiczne - z
uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego -
uargumentowane
w uzasadnieniu
wyroku (art. 424
§ 1 pkt 1 k.p.k.)

(por. wyr. SN
z 16 XII 1974
r., Rw 618/74,
OSNKW 1975, z.
3-4, poz. 47; SN
V KK 375/02,
OSN Prok. i
Pr. 2004, nr 1,
poz. 6; wyr. SN
z 9 XI 1990
r., (...) 149/90,
OSNKW 1991, z.
7-9, poz. 41; wyr.
SN z 22 II
1996 r., II KRN
199/95, OSN
PiPr 1996, nr 10,
poz. 10; wyrok
SA w Łodzi
z 2001-01-17,
II AKa 255/00,
Prok.i Pr.-wkl.
2002/10/22;
wyrok SA w
Łodzi
z2002-03-20,II
AKa 49/02,
Prok.i Pr.-wkl.
2004/6/29 i
inne; M. C., Z.

Doda:

Przeгляд..., P.
1976, nr 2,
s. 48; W. D.:
Przeгляд..., PiP
1976, nr 4, s.
119; Z. Doda,
J. G.: Węzłowe
problemy..., PS
1996, nr 5, s. 46).

Ponieważ
skarżący,
naruszenie przez
Sąd I instancji
wyrażonej w art.
7 k.p.k. zasady
tzw. swobodnej
oceny dowodów,
wiązała z
naruszeniem
przez sąd meriti
także art. 4
k.p.k., tytułem
wyjaśnienia
podnieść
dodatkowo
należy, iż przepis
art. 4 k.p.k.
formułuje
zasadę
obiektywizmu,
która oznaczać
ma zarówno
nakaz
bezstronności w
traktowaniu
przez organy
procesowe stron
oraz innych
uczestników
postępowania,
jak i zakaz
kierunkowego
nastawienia do
sprawy.
Obiektywizm
organu
procesowego
ułatwić ma

realizację zasady
prawdy (art. 2
§ 2). Zasada
obiektywizmu
należy jednak
do dyrektyw
o charakterze
ogólnym, stąd
też naruszenie
przepisu art.
4 k.p.k. nie
może stanowić
samodzielnie
podstawy
odwoławczej
(...) tej zasady
- kierowanej
do organów
prowadzących
postępowanie
karne - służą
konkretne
przepisy ustawy
karnej
procesowej.
Chcąc więc
zarzucić tym
organom
nieprzestrzeganie
tej zasady
procesowej,
należy w środku
odwoławczym te
przepisy
powołać, jako
przez nich nie
respektowane
(por.
postanowienie
SN III KK 117/12
z 2013-01-08,
LEX nr 1277733;
postanowienie
SN z 2011-10-03
V KK 112/11,
LEX nr
1044069).

W ocenie Sądu
Apelacyjnego,

Sąd I instancji nie naruszył obowiązującej go reguły obiektywizmu, tak w zakresie oceny przeprowadzonych na rozprawie dowodów (art. 7 k.p.k.), jak i badania i uwzględniania całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 k.p.k.) oraz wyciągniętych z nich wniosków i zaprezentowanego w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku toku rozumowania, który doprowadził sąd orzekający do przekonania o winie i sprawstwie D. Z. (1) w zakresie przypisanych mu czynów (art. 424 k.p.k.). Nie ustrzegł się jednak pewnych błędów w zakresie prawnokarnej reakcji (co do uprzedniej karalności oskarżonego jako okoliczności ważącej na karach

jednostkowych i w rezultacie karze łącznej pozbawienia wolności), które jednak zostały dostrzeżone przez sąd odwoławczy z urzędu, a więc niezależnie od podniesionych zarzutów, aczkolwiek w graniach zaskarżenia i zgodnie z kierunkiem wywiedzionego środka odwoławczego, o czym będzie mowa poniżej.

Przed wszystkim, wbrew zapatrywaniom skarżącego, Sąd Okręgowy słusznie odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim nie przyznał się on do czynienia przygotowań do wprowadzenia do obrotu znacznych ilości suszu ziela konopi innych niż włókniste, utrzymując, iż posiadał je wyłącznie na własny użytek.

Owszem,
oskarżony
przyznał się
do tego, że
uprzednio sam
wytworzył ww.
środek
odurzający -
poprzez
wysuszenie i
rozdrobienie
ziela konopi
innych niż
włókniste a
pochodzących z
prowadzonej
przez niego
uprzednio
uprawy w
warunkach
domowych -
powyższe jednak
nie oznaczało, że
czynił to tylko
i wyłącznie na
własny użytek, a
nie również w
celu jego dalszej
dystrybucji, o
czym Sąd
Okręgowy
zasadnie
wnioskował,
m.in. na
podstawie ilości
zabezpieczonego
suszu, sposobu
jego
przechowywania
oraz
zabezpieczonej
w miejscu
zamieszkania
oskarżonego
wadze
elektronicznej.

W tym miejscu
przypomnieć

należy, że
przedmiotem
przypisanego
oskarżonemu
czynu było m.in.
czynienie
przygotowań do
wprowadzenia
do obrotu
znacznej ilości
– in concreto
(...) gramów
netto suszu ziela
konopi innych
niż włókniste. W
klauzuli
karalności
przygotowania,
określonej w
art. 57 u.o.p.n.
nie występuje
ograniczenie co
do formy
przygotowania.
Oznacza to, iż
należy
uwzględniać
wszystkie
postacie
przygotowania,
przewidziane w
art. 16 § 1 k.k.
Zgodnie z treścią
art. 16 § 1 k.k.,
przygotowanie
zachodzi tylko
wtedy, gdy
sprawca w celu
popelnienia
czynu
zabronionego
podejmuje
czynności,
mające stworzyć
warunki do
przedsięwzięcia
czynu
zmierającego
bezpośrednio do
jego dokonania,

w szczególności
w tymże celu
wchodzi w
porozumienie z
inną osobą,
uzyskuje lub
przysposabia
środki, zbiera
informacje lub
sporządza plan
działania.

Uzyskiwanie lub
przysposabianie
środków,
zbieranie
informacji lub
sporządzanie
planu działania
ma na celu
stworzenie
warunków
umożliwiających
przedsięwzięcie
czynu,
zmierającego
bezpośrednio do
jego dokonania.

Mogą one
polegać na
uzyskiwaniu
środków o
charakterze
rzeczym w
sposób legalny
lub nielegalny
(K. Łucarz, A.
Muszyńska [w:]
K. Łucarz, A.
Muszyńska,

Ustawa o
przeciwdziałaniu
narkomanii.

Komentarz,
Kraków-

Warszawa 2008,
art. 57). Zatem

nie istnieje
zamknięty
katalog

czynności
przygotowawczych.

Przenosząc powyższe na grunt rozpatrywanego przypadku stwierdzić należy, iż w pełni zasadnie Sąd Okręgowy uznał, że oskarżony celowo stworzył sobie dogodne warunki do popełnienia przestępstwa polegającego na wprowadzeniu do obrotu znacznych ilości środków odurzających w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste (art. 56 ust. 3 u.o.p.n.). Wszak, co jest faktem niepodważalnym, oskarżony posiadał aż (...) gramów suszu ziela konopi innych niż włókniste (tzw. marihuany), czyli od (...) porcji tego środka odurzającego (tzw. działek handlowych), kiedy za „znaczną ilość” uznaje się w dominującym orzecznictwie,

do którego
słusznie odwołał
się Sąd
Okręgowy, już
ilość, która
mogłaby
jednorazowo
zaspokoić
potrzeby co
najmniej
kilkudziesięciu
osób
uzależnionych.

Wobec tego
uznać trzeba,
że ilości środka
odurzającego
zabezpieczone w
miejscu
zamieszkania D.
Z. (1) znacznie
przekraczały
potrzeby
oskarżonego –
Sąd Okręgowy
nie zanegował
bowiem faktu,
że oskarżony jest
konsumentem
marihuany.

W tym miejscu
odnieść należy
się do
lansowanej
przez
apelującego tezy,
iż oskarżony jest
osobą
uzależnioną od
marihuany.

Przede
wszystkim
forsując
powyższą tezę
skarżący odwołał
się do zeznań
świadków -
matki i siostry
oskarżonego,

mających wskazywać, że oskarżony jest, a raczej był uzależniony od tego rodzaju środka odurzającego. Przede wszystkim, wbrew twierdzeniom skarżącego, D. Z. (2) nie potwierdziła, aby oskarżony był uzależniony od narkotyków – wręcz zeznała, że syn normalnie funkcjonuje – pracuje zarobkowo, pomaga w domu i partycypuje w kosztach jego utrzymania (k. 344-345 w zw. z k. 19-20). Wprawdzie z wywiadu środowiskowego wynika, że matka oskarżonego podała kuratorowi, że syn „(...) <<palił marychę>>, ale był spokojny <<zachowywał się normalnie>> (...)” oraz, że „(...) kilka lat temu był na leczeniu, na <<detoxie>> (...)” (k. 150-151), co korespondowało

z zeznaniami A. Z., która zeznała, że przez około dwa lata przed zatrzymaniem oskarżonego starała się „unikać kontaktów z bratem bo on jest uzależniony od marihuany” (k. 345- 346), jednakże powyższe nie dowodziło tego, że zabezpieczoną znaczną ilość środków odurzających D. Z. (1) posiadał wyłącznie na własny użytek jak chce tego apelujący. Przede wszystkim wyliczona w opinii kryminalistycznej z zakresu chemii minimalna, jak i maksymalna ilość jednorazowych dawek możliwych do uzyskania z zabezpieczonego w sprawie suszu ziela konopi innych niż włókniste, uwzględniała potrzeby osób uzależnionych. Gdyby więc nawet założyć, że oskarżony był w tym czasie osobą

uzależnioną od marihuany, to i tak ilość ta znacznie przekraczałaby jego potrzeby jako konsumenta, czemu ten zresztą sam konsekwentnie przeczył. Wbrew bowiem twierdzeniom skarżącego, D. Z. (1) jednoznacznie wyjaśnił, że marihuanę palił sporadycznie oraz, że nie jest uzależniony od narkotyków i że w ogóle nie ma z nimi problemu (k. 44). Wyjaśnienia te potwierdził na posiedzeniu sądu w przedmiocie tymczasowego aresztowania, dodając, iż „starczyłoby mu to na cały rok” (k. 49v), a następnie w toku przewodu sądowego. Zatem, skoro oskarżony zwyczajnie funkcjonował w pracy i w domu, a sam nie czuł się uzależnionym ani nawet nie twierdził, że

było tak w przeszłości, to brak było podstaw do dalszego weryfikowania tej okoliczności przy pomocy innych dowodów - tym bardziej, że również w ocenie A. Z. oskarżony nie potrzebuje terapii „chyba się już nauczył, zrozumiał” (k. 346).

Skoro zaś oskarżony zażywał marihuanę sporadycznie, jak w toku procesu utrzymywał, a ilość posiadanego suszu starczyłaby mu na rok, to tym bardziej niezrozumiałym jest powód, dla którego zaprowadził on kolejną uprawę ziela konopi innych niż włókniste, co skarżący skrzętnie pomija. Tymczasem nowa założona przez oskarżonego plantacja, składająca się z 21 sadzonek w

fazie wzrostu,
mogła
dostarczyć już
462 gramów
suszu ziela
konopi innych
niż włókniste,
czyli ponad trzy
razy więcej
aniżeli z
uprzednio
prowadzonej
uprawy, co
dawałoby
oskarżonemu
zapas kilkuletni.
Zatem
wnioskowanie
Sądu
Okręgowego, że
wytworzenie aż
takiej ilości
marihuany
przekraczało
potrzeby
oskarżonego
(nawet jako
ewentualnie
uzależnionego)
było w pełni
uprawnione.
Mając na
uwadze
powyższe, jak
również
okoliczność, że
wytworzony
przez
oskarżonego
susz ziela konopi
innych niż
włókniste
podzielony był
na kilka porcji
o wadze ponad
dwadzieścia
gramów netto
każda,
przechowywanych
w szklanych

słoikach (k. 158),
a na dodatek
to, że oskarżony
zaopatrzył się w
wagę
elektroniczną do
jego ważenia
(k. 44v) - z
czego następnie
nieudolnie
usiłował wycofać
się, twierdząc
iż wagę zakupił
już wcześniej
w celu ważenia
marihuany
nabywanej od
osób trzecich dla
siebie (k. 181,
340) – zasadnie
Sąd Okręgowy
skonstatował, że
celem założonej
przez
oskarżonego
uprawy ziela
konopi innych
niż włókniste
było nie tylko
wytworzenie
marihuany, ale
i wprowadzenie
jej do obrotu.
W tym celu
wszak oskarżony
uzyskany susz
podzielił na
części przy
pomocy
zabezpieczonej
wagi, stwarzając
w ten sposób
dogodne
warunki do
wprowadzenia
do obrotu
znacznych ilości
środka
odurzającego.
Oceny tej nie

podważa przy
tym okoliczność,
że marihuana
nie była
poporcjowana
na woreczki
strunowe, tzw.
działki
dealerskie.
Wszak
oskarżony nie
czynił
przygotowań do
udzielenia suszu
ziela konopi
innych niż
włókniste innym
osobom (art. 58 i
art. 59 u.o.p.n.),
co pozostaje
bezkarne, a
karalnego
przygotowania
do
wprowadzenia
suszu ziela
konopi innych
niż włókniste
do obrotu (art.
56 ust. 3
u.o.p.n.), a więc
celem dalszej
odsprzedaży
(osobom
niebędącym ich
konsumentami),
a na co
pośrednio
wskazuje
„hurtowa” ilość
zabezpieczonej u
oskarżonego
marihuany.
Tego zaś
skarżący zdaje
się nie
rozdzielić,
mylnie
utożsamiając
przy tym

usiłowanie z
przygotowaniem.
„Od strony
przedmiotowej
przygotowanie
polega (...) na
stworzeniu
warunków do
usiłowania
popelnienia
czynu
zabronionego,
wytworzeniu
sytuacji
umożliwiającej
sprawcy
zaatakowanie
dobra
chronionego w
ramach pochodu
określonego
przestępstwa
rodzajowego, w
których to
okolicznościach
chce się znaleźć
sprawca
przygotowujący
się do
przestępstwa.
Czynności
przygotawcze
charakteryzują
się zatem
potencjalnym
zagrożeniem dla
dobra prawnego,
które staje się
aktualne –
zaczyna realnie
istnieć – dopiero
na etapie
kolejnego czynu,
polegającego na
usiłowaniu
popelnienia
określonego
przestępstwa
rodzajowego”
(por. wyrok SA

we Wrocławiu
z 20.11.2019
r., II AKa
324/19, LEX nr
2764876).

Wnioskowanie
Sądu
Okręgowego w
analizowanym
zakresie było
więc w pełni
uprawnione, a
z pewnością nie
podważało go
to, że oskarżony
do końca w
tym zakresie
negował swoje
sprawstwo –
skoro odnośnie
choćby
zarzuconej mu
kradzieży z
włamaniem do
sklepu w K.
prezentował
zmienną
postawę
procesową,
obliczoną na
umniejszenie
zakresu grożącej
mu
odpowiedzialności
karnej, zgodnie
zresztą z
przysługującym
mu prawem –
jak i to, że
nie ustalono
„żadnych
świadków,
którzy
potwierdziliby,
iż oskarżony
rzeczywiście
kiedykolwiek i
komukolwiek
sprzedawał

niniejsze środki
celem

uczynienia sobie
z tego stałego
dochodu”.

Gdyby bowiem
było tak jak
suponuje
apelujący, to
z pewnością
oskarżonemu
postawiono by
zarzut
wprowadzania
środków
odurzających do
obrotu a nie
czynienia
przygotowań do
wprowadzenia
tychże do obrotu
– jest to
całkowicie inna
forma stadialna,
a przygotowanie
stanowi
pierwszą w
kolejności
postać stadialną
realizacji czynu
zabronionego.

Sąd
nieuprawnionym
było sięganie po
zasadę in dubio
pre reo.

W pełni zasadnie
Sąd Okręgowy
odmówił
również wiary
wyjaśnieniom
oskarżonego w
zakresie w jakim
kwestionował on
wartość towaru
jaki ukradł w
czasie włamaniu
do sklepu (...)
w K.. Bynajmniej

sam fakt, że oskarżony wartość skradzionego towaru szacował na kwotę ok.(...) zł, wedle jego mniemania, nie mógł podważać stanowczych, szczerych i popartych dokumentacją zeznań pokrzywdzonej M. S.. Przede wszystkim na poparcie swoich twierdzeń oskarżony nie przedstawił żadnych dowodów, za takowe bowiem nie mogły uchodzić zeznania A. Z., w której ocenie kwota szkody została zawyżona i mogła wynosić ok. (...) zł, gdyż sama prowadzi sklep i potrafi liczyć: „Ja wiem, że nie robi się takich rzeczy, ale każdy sprzedawca po włamaniu chce wziąć więcej pieniędzy” (k. 346). W przeciwieństwie do relacji ww. - tj. wyjaśnień D. Z. (1) i jego siostry, ewidentnie

nakierowanych
na umniejszenie
zakresu grożącej
oskarżonemu
odpowiedzialności
karnej, o czym
świadczy nie
tylko
tendancyjny
charakter
zeznań tej
ostatniej, ale i
chwiejna
postawa
procesowa
oskarżonego,
który
początkowo w
ogóle negował
dopuszczenie się
kradzieży z
włamaniem,
utrzymując iż
skradziony
towar znalazł
w worku przy
drodze (k. 37)
– zeznania M.
S. były szczere,
wyważone i
słusznie zostały
obdarzone przez
Sąd Okręgowy
walorem
wiarygodności,
tak co do
okoliczności
samego
włamania, jak i
rodzaju, ilości i
wartości
utraconego w
jego trakcie
mienia. Na
okoliczność
bowiem
poniesionych
strat
pokrzywdzona
złożyła nie tylko

szczegółowe zeznania, ale także drobiazgowie zestawienie poniesionych strat, poparte dokumentami towarowymi (fakturami zakupu, stanu inwentury na koniec roku, wielkości obrotu w 2019 roku – k. 114-131, 136-143) z uwzględnieniem wartości odzyskanego towaru - oczywiście w zakresie w jakim nadawał się on do dalszej sprzedaży, bowiem jego większość nie nadawała się do tego celu. Stąd zresztą mogło powstać subiektywne u oskarżonego wyrażenie, że faktycznie wyrządzona przezeń szkoda – strata w postaci wartości skradzionego mienia - była niższa. Z pewnością natomiast nie można było jej utożsamiać z ilością towaru zabezpieczonego w miejscu

zamieszkania
oskarżonego –
wszak jego część
została przez
niego uprzednio
zbyta, a część
spożyta, przy
czym do
wskazywanych
przez niego ilości
tych towarów
(papierosów,
alkoholu) należy
podchodzić z
ostrożnością,
bowiem
oskarżony miał
interes w ich
umniejszaniu.

Natomiast
faktem jest, że
wielkość obrotu
za poprzedni rok
((...)) czy stan
inventury na
koniec ubiegłego
roku ((...) r.)
oraz faktury
zakupowe nie
obrazowały
bezpośrednio
wielkości
poniesionej
przez
pokrzywdzoną
straty, pozwalały
jednak
wnioskować, że
taką wartość
towaru
pokrzywdzona
nabyła i towar
o takiej wartości
mógł znajdować
się w sklepie w
czasie włamania
(zakupiony od
(...) roku, jak
i zakupiony do

(...) roku a nie sprzedany do czasu włamania).

Oczywistym przy tym było, że wyliczona przez M. S. strata na kwotę (...) zł - jak prawidłowo ustalił Sąd Okręgowy - była niższa od faktur zakupowych, stąd brak było podstaw do kwestionowania zeznań pokrzywdzonej w kontestowanym przez skarżącego zakresie z punktu widzenia zasad logiki i doświadczenia życiowego.

Dodatkowo, wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonej przydaje fakt, że ta starała się drobiazgowo wyliczyć straty, czego efektem było wręcz zmniejszenie pierwotnie szacowanej wartości utraconego mienia z (...) zł (k. 317) na (...) zł (wraz z gotówką - k. 110v).

To zaś świadczy, o tym, iż M. S. nie obciążała oskarżonego

ponad miarę,
wbrew
twierdzeniem
apelującego.

Ponieważ
skarżący zarzut
obrazy art. 7
k.p.k. łączył
w uzasadnieniu
apelacji z
zarzutem obrazy
art. 5 § 2
k.p.k., tytułem
wyjaśnienia
podkreślić
należy, że
zarzuty te są
rozłączne - nie
można zasadnie
stawiać zarzutu
obrazy art. 5
§ 2 k.p.k. na
tej podstawie, że
strony zgłaszają
wątpliwości co
do ustaleń
faktycznych. Dla
oceny czy został
naruszony zakaz
in dubio pro
reo nie są
miarodajne
wątpliwości
strony
procesowej, ale
jedynie to, czy
sąd orzekający
wątpliwości
takie powziął i
rozstrzygnął je
na niekorzyść
oskarżonego,
albo to, czy w
świetle realiów
konkretnej
sprawy
wątpliwości
takie powinien
był powziąć.

W wypadku bowiem, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo, albowiem jedną z podstawowych prerogatyw sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów (art. 7 k.p.k.) (vide: postanowienie SN publ. OSNwSK 2004/1/238). Zatem, skoro sytuacji opisanych wyżej w rozpoznawanej sprawie nie stwierdzono, a apelujący obrońca kwestionował w istocie dokonaną przez Sąd orzekający ocenę dowodów, to zarzut obrazy zasady in dubio pro reo jawił się jako gołosłowny. Właściwe rozumienie zasady rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego

proceeds with the application, that the fact of existence in the case of contradictory evidence, in particular personal, does not give grounds for appeal to the above principle, of which the author of the complaint was not aware.

All these circumstances led the Appellate Court to divide the assessment conducted by the Court of first instance in the case of evidence, and in particular to recognize the explanation of the accused in the scope in which he did not admit to the commission of the acts assigned to him in the indictment as unreliable and assessed only on the basis of the assessment of the scope of the threat to him. This assessment did not exceed the scope of the freedom

oceny dowodów,
uwzględniała
bowiem zasady
prawidłowego
rozumowania
oraz wskazania
wiedzy i
doświadczenia
życiowego (art.
7 k.p.k.). Nadto
została
poprzedzona
ujawnieniem w
toku rozprawy
całości kształtu
okoliczności
sprawy istotnych
z punktu
widzenia
przedmiotu
procesu (art.
410 k.p.k.) i
to w sposób
podyktowany
obowiązkiem
dochodzenia
prawdy, a więc
badania
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść, jak
i niekorzyść
oskarżonego
(art. 4 k.p.k.).

W konsekwencji
powyższego
stwierdzić
należy, iż Sąd
I instancji co
do zasady nie
dopuścił się
również
zarzucanego
przez obronę
błędu w
ustaleniach
faktycznych,
przyjmując iż D.

Z. (1) dopuścił się przestępstw przypisanych mu w punktach 1) i 4) zaskarżonego wyroku, a przynajmniej nie popełnił takich błędów, które skutkowałyby jego uniewinnieniem tudzież uchYLENIEM zaskarżonego wyroku, jak tego domagał się apelujący. Przypomnieć tu trzeba, iż o dopuszczeniu się uchybienia określonego w art. 438 pkt 3 k.p.k. można zasadnie mówić jedynie wówczas, gdy trafność ocen i wniosków wprowadzonych przez Sąd I instancji z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowościom logicznego rozumowania. Sama zaś tylko możliwość, przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może prowadzić

do wniosku
o popełnieniu
błędu w
ustaleniach
faktycznych.

Wskazać należy,
że obrońca na
poparcie
swojego
stanowiska
zbiorczo
przytoczył
argumenty
dotyczące
naruszenia
przepisów prawa
procesowego
oraz dokonania
błędnych ustaleń
faktycznych.

Zbędne jest więc
powielanie przez
Sąd Apelacyjny
poprzednich
rozważań, gdyż
pozostają one
aktualne w
zakresie tego
ostatniego
uchybenia. W
tych warunkach
nie ma podstaw
do odmiennych
ustaleń co do
zachowania się
oskarżonego, niż
to uczynił Sąd I
instancji.

Reasumując Sąd
Apelacyjny
stwierdza, iż
Sąd I instancji
nie popełnił
błędów na etapie
gromadzenia i
przeprowadzenia
dowodów, jak
również w
zakresie ich

oceny i
wysnutych z nich
wniosków, a co
za tym idzie
- prawidłowo
uznał, że D.
Z. (1) dopuścił
się przypisanych
mu czynów.

**Zarzut nr
1) – rażącej
niewspółmierności
kary.**

Zarzut ten o tyle
był celowy, że
doprowadził do
zmiany
zaskarżonego
wyroku w
kierunku
postulowanym
przez
skarżącego,
bynajmniej
jednak nie przez
wzgląd na
podniesione
przez niego
okoliczności.

Na wstępie
podnieść należy,
iż rażąca
niewspółmierność
kary, o jakiej
mowa w art.
438 pkt 4 k.p.k.,
zachodzić może
tylko wówczas,
gdy na
podstawie
ujawnionych
okoliczności,
które powinny
mieć zasadniczy
wpływ na
wymiar kary,
można było

przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (por. III KR 254/73, OSNPG 1974, nr 3-4, poz. 51 i aprobatę tego stanowiska: M. C., Z. Doda, Przegląd orzecznictwa, P., 1975, nr 3, s. 64; wyrok SN z 13.02.2003, WK 1/03, OSNKW 2003/323). Na gruncie cytowanego przepisu nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej

natury, iż karę
dotychczas
wymierzoną
nazwać można
byłoby – również
w potocznym
znaczeniu tego
słowa – „rażąco”
niewspółmierną,
to jest
niewspółmierną
w stopniu
niedającym się
wręcz
zaakceptować.
Zarzut rażącej
niewspółmierności
kary jako zarzut
z kategorii ocen
można zasadnie
podnosić tylko
wówczas, gdy
kara, jakkolwiek
mieści się w
granicach
ustawowego
zagrożenia, nie
uwzględnia
jednak w sposób
właściwy
zarówno
okoliczności
popelnienia
przestępstwa,
jak i osobowości
sprawcy –
innymi słowy,
gdy w
społecznym
odczuciu jest
karą
niesprawiedliwą
(por. wyrok SA
w Łodzi z
12.07.2000r., II
AKa 116/00,
podobnie –
wyrok SA w
Krakowie z
19.12.2000r., II

AKa 218/00,
wyrok S.A. we
Wrocławiu z
30.05.2003r., II
AKa 163/03,
OSA
2003/11/113).

Za czyn
kwalifikowany z
art. 279 § 1 k.k.
Sąd I instancji
dysponował
sankcją
zasadniczą od
1 roku do 10
lat pozbawienia
wolności.

Wymierzył
oskarżonemu
karę roku i
10 miesięcy
pozbawienia
wolności. Z kolei
za czyn z art. 63
ust. 3 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii,
przypisany
oskarżonemu w
punkcie 3)
wyroku Sąd
wymierzył karę
roku
pozbawienia
wolności, mogąc
ją orzec w
granicach od 6
miesięcy do 8
lat pozbawienia
wolności.

Natomiast za
czyn z art. 63
ust. 3 i art. 53
ust. 2 i art. 57
ust. 2 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii w
zw. z art. 11 § 2
k.k., przypisany

w punkcie 4) wyroku wymierzył oskarżonemu karę 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności - mogąc ją orzec w granicach od 3 do 15 lat pozbawienia wolności - oraz grzywnę w liczbie 100 stawek dziennych w kwocie po (...) zł każda, mogą orzec tę ostatnią w graniach do 10 do (...) stawek dziennych. Dodatkowo Sąd Okręgowy orzekł przepadek przedmiotów pochodzących z przestępstwa i służących do jego popełnienia w związku ze skazaniami za czyny przypisane w punktach 3) i 4) wyroku. Nadto za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., przypisany w punkcie 6) wyroku wymierzył oskarżonemu karę roku i 2 miesięcy pozbawienia

wolności, mogąc
ją orzec w
graniach od
roku do 10
lat pozbawienia
wolności.

Finalnie kary te
Sąd Okręgowy
sprowadził do
kary łącznej 4
lat i 10 miesięcy
pozbawienia
wolności,
orzeczonej na
zasadzie
asperacji.

Dyrektywy
sądowego
wymiaru kary
zawiera art. 53 §
1 i 2 k.k., który
stanowi, że sąd
wymierza karę
według swojego
uznania, w
granicach
przewidzianych
przez ustawę,
bacząc, by jej
dolegliwość nie
przekraczała
stopnia winy,
uwzględniając
stopień
społecznej
szkodliwości
czynu oraz
biorąc pod
uwagę cele
zapobiegawcze i
wychowawcze,
które ma
osiągnąć w
stosunku do
skazanego, a
także potrzeby w
zakresie
kształtowania
świadomości

prawnej
społeczeństwa.
Wymierzając
karę, sąd
uwzględnia w
szczególności
motywację i
sposób
zachowania się
sprawcy,
zwłaszcza w
razie
popęlnienia
przestępstwa na
szkodę osoby
nieporadnej ze
względu na wiek
lub stan zdrowia,
popęlnienie
przestępstwa
wspólnie z
nieletnim,
rodzaj i stopień
naruszenia
ciążących na
sprawcy
obowiązków,
rodzaj i rozmiar
ujemnych
następstw
przestępstwa,
właściwości i
warunki
osobiste
sprawcy, sposób
życia przed
popęlnieniem
przestępstwa i
zachowanie się
po jego
popęlnieniu, a
zwłaszcza
staranie o
naprawienie
szkody lub
zadośćuczynienie
winnej formie
społecznemu
poczuciu
sprawiedliwości,

a także zachowanie się pokrzywdzonego. Przepisy ten, po myśli art. 56 k.k. stosuje się odpowiednio do orzekania innych środków przewidzianych w tym kodeksie, z wyjątkiem obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

W świetle powyższego karą współmierną i sprawiedliwą jest tylko kara wymierzona z uwzględnieniem wszystkich dyrektyw wymiaru kary i wszystkich okoliczności obciążających i łagodzących (por.

Sienkiewicz (w:) Górniok i in., t. 1, s. 83-88; Buchała (w:) Buchała, Zoll, s. 412; Kaczmarek, Ogólne..., s. 19-40). Nie każda z tych dyrektyw ogólnych musi być jednak uwzględniona w każdym

przypadku w jednakowym stopniu (G., Okoliczności..., s. 151-159).

Wskazane powyżej kryteria w należyтым stopniu uwzględniałyby orzeczone wobec oskarżonego kary – tak jednostkowe, jak i kara łączna, gdyby nie fakt, że jako okoliczność obciążającą Sąd Okręgowy poczytał oskarżonemu uprzednią pięciokrotną karalność „i to za przestępstwa podobne tj. przeciwko mieniu oraz dwukrotnie za przestępstwa penalizowane przez przepisy ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii”. Wprawdzie skarżący zarzut rażącej niewspółmierności kary oparł na niedoceniu występujących w sprawie okoliczności łagodzących, jednakże fakt zatarcia dotychczasowych skazań

oskarżonego
został
uwzględniony
przez Sąd
odwoławczy z
urzędu,
rozpoznanie
bowiem sprawy
w granicach
podniesionych
zarzutów, a
w konsekwencji
utrzymanie w
mocy
zaskarżonego
wyroku również
w części
orzeczenia o
karze byłoby
oczywiście
niesprawiedliwe
w rozumieniu
art. 440 k.p.k.
Zatem mając na
uwadze ustalone
w sprawie
okoliczności
łagodzące, w tym
niekaralność
oskarżonego w
chwili orzekania,
Sąd Apelacyjny
obniżył
wymierzone
oskarżonemu
kary
jednostkowe
pozbawienia
wolności:

- za czyn
przypisany w
punkcie 1) –
do roku i
6 miesięcy
pozbawienia
wolności,

- za czyn
przypisany w

punkcie 3) –
do 10 miesięcy
pozbawienia
wolności,

- za czyn
przypisany w
punkcie 4) – do
3 lat i 4 miesięcy
pozbawienia
wolności,

- za czyn
przypisany w
punkcie 6) – do
roku i 1 miesiąca
pozbawienia
wolności.

Ich dalsze
łagodzenie, li
tylko przez
względ na to,
że oskarżony
nie utrudniał
postępowania, a
nawet
współpracował z
wymiarem
sprawiedliwości,
przyznając się
do części czynów
tudzież
ujawniając fakt
ich popełnienia
oraz wyraził
skrucę, nie
było w ocenie
instancji
odwoławczej
uzasadnione.

Przed wszystkim
okoliczności te
znajdowały się
w polu widzenia
Sądu
Okręgowego,
który nie tylko
prawidłowo je
ustalił, ale i

nadał im właściwą rangę. I tak faktu złożenia wyjaśnień nie sposób traktować ekstraordynaryjnie, oskarżony bowiem nie był szczerzy: początkowo negował włamanie do sklepu (...) w K., a następnie kwestionował wartość skradzionego mienia – zgodnie oczywiście z przysługującym mu prawem. Przyznał się do uprawy 21 sadzonek konopi innych niż włókniste, de facto jednak uprawa została ujawniona przez organy ścigania w czasie przeszukania jego pokoju. Do czynu przypisanego w punkcie 4) oskarżony także przyznał się tylko częściowo, aczkolwiek bezspornie ujawnił, że sam wytworzył środek odurzający z uprzedniej uprawy ziela

konopi innych niż włókniste. Podobnie, w przypadku czynu przypisanego w punkcie 6), oskarżony jeszcze przed postawieniem zarzutu ujawnił, że usiłował włamać się do biurowca firmy (...), przy czym treść jego wyjaśnień dowodzi, że kierował się zwykłą kalkulacją procesową – „Ja wiem, że policja i tak mnie ustali, że to ja tam byłem.” (k. 44v). Oskarżony miał bowiem świadomość, że pozostawił na miejscu zdarzenia charakterystyczną futrzaną czapkę, którą miał na sobie na zdjęciach znajdujących się w jego telefonie komórkowym, który zabezpieczono w dniu jego zatrzymania (k. 95, 104, 107-109). Owszem, oskarżony wyraził skruchę w toku postępowania –

przeprosił
pokrzywdzonych
i zadeklarował
naprawę szkód
wyrządzonych
przestępstwami,
czego jednak do
czasu
wyrokowania w
II instancji także
nie uczynił w
żadnej części,
mimo
pozostawania na
wolności od
chwili uchylenia
aresztowania w
dniu 17 kwietnia
2020 roku, co
podważa
szczerłość
intencji
oskarżonego,
pozostawiając je
na poziomie
deklaratywnym.
Mimo
orzeczonego
zakazu
kontaktowania
się z
pokrzywdzonymi
nic nie stało
na przeszkodzie
by oskarżony za
pośrednictwem
Sądu I instancji
podjął starania
o naprawienie
szkody w
niekwestionowanym
przezeń
zakresie.

Jak podkreśla
się w doktrynie
szczególnie duże
znaczenie dla
wymiaru kary
ma rzeczywista

(a nie tylko pozorowana z uwagi na "opłacalność") czynna skrucha oskarżonego. Zresztą pozytywna diagnoza i prognoza wychowania przestępcy trudna jest do pomyślenia bez dokonanej przez niego ujemnej samooceny swego czynu. Werbalne, obliczone na doraźny użytek procesowy przyznanie się do winy, jak też przyznanie determinowane pragnieniem zemsty czy żądzy sławy albo oportunistycznym nie może stanowić okoliczności łagodzącej. Taką może być jedynie skrucha wynikająca z pobudek moralnych (J. Gurgul, glosa do wyroku SA z dnia 25 kwietnia 2001 r., II AKa 674/01, Prok. i Pr. 2003, nr 1, poz. 119). Zatem nie negując faktu skruchy oskarżonego jako

okoliczności łagodzącej, jej waga nie mogła wpływać na dalsze łagodzenie kary – tym bardziej, że finalnie orzeczone kary jednostkowe oscylowały w dolnych granicach ustawowego zagrożenia – od dolnej granicy odbiegały od 1 miesiąca do 4 miesięcy w zależności od stopnia społecznej szkodliwości i winy oskarżonego w każdym z poddanych osądowi przypadków, których wykładnikiem były ustalone w postępowaniu okoliczności ważące na ich jednostkowym wymiarze.

Sąd Apelacyjny nie znalazł natomiast podstaw do kwestionowania wysokości orzeczonej grzywny czy zasadności orzeczonego przepadku za tzw.

przestępstwa narkotykowe – nie były one zresztą kwestionowane, a i brak było podstaw by czynić to z urzędu.

Sąd odwoławczy, orzekając nową karę łączną, zgodnie z treścią art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym z chwili czynów (art. 4 § 1 k.k.) w wysokości 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, mógł ją orzec w granicach od 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności do 6 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności.

Wymierzył ją - analogicznie jak Sąd Okręgowy - na zasadzie asperacji, kierując się tymi samymi przesłankami co sąd meriti, a więc zachodzącymi pomiędzy czynami związkami czasowo-przedmiotowymi oraz ich liczbą jako istotnym

czynnikiem
prognostycznym.
Na korzyść
oskarżonego
przemawiała
zbieżność
czasowa (do 27
stycznia 2020
roku)
popelnionych
czynów oraz
także –
aczkolwiek w
mniejszym
stopniu –
częściowe ich
podobieństwo
(dwa przeciwko
mieniu, ale na
szkodę różnych
pokrzywdzonych
i dwa z ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii).
Natomiast
zdecydowanie
na niekorzyść
oskarżonego
przemawiała ich
łączna liczba i
przebieg jego
dotychczasowej
linii życiowej,
ukazujące go
jako osobę
zdemoralizowaną,
która dla
wdrożenia jej do
przestrzegania
obowiązującego
porządku
prawnego winna
być poddana
stanowczym
odziaływaniom
resocjalizacyjnym
w warunkach
izolacji
penitencjarnej.
To zaś

determinowało
zasadność
wymierzenia D.
Z. (1)
średnioterminowej
kary
pozbawienia
wolności
powyżej jej
minimalnego
progu,
aczkolwiek
nadal w dolnych
granicach.
Osądu tego nie
zmienia
dokonane przez
Sąd odwoławczy
ustalenie, że w
chwili
popelnionych
czynów był on
osobą niekaraną
- oskarżony
wszak ma
łatwość w
podejmowaniu
decyzji o
naruszeniu
obowiązującego
porządku
prawnego, mimo
posiadanego
doświadczenia
życiowego i
dojrzałego
wieku. Stąd nie
było podstaw
do dalszego jej
łagodzenia.

Skarżący
niezasadnie przy
tym utożsamia
przesłanki
wymiaru kar
jednostkowych i
kary łącznej.
Jakkolwiek art.
85a k.k., który

stanowi, że
orzekając karę
łącną, sąd
bierze pod
uwagę przede
wszystkim cele
zapobiegawcze i
wychowawcze,
które kara ma
osiągnąć w
stosunku do
skazanego, a
także potrzeby w
zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa,
nadaje
dyrektywom
prewencji
indywidualnej
oraz generalnej
charakter
priorytetowy
przy
kształtowaniu na
podstawie
obecnie
obowiązujących
przepisów kary
łącznej, to nie
zawiera
enumeratywnego
katalogu
przesłanek
decydujących o
wymiarze kary
łącznej, a użycie
zwrotu "przede
wszystkim"
pozwala
stosować
dotychczasowy
dorobek
doktryny i
judykatury.
Zatem przy
wymiarze kary
łącznej

decydujące
znaczenie ma
związek
podmiotowo-
przedmiotowy
pomiędzy
poszczególnymi
przestępstwami,
za które zostały
wymierzone
kary podlegające
łączeniu. Chodzi
tutaj o bliskość
kwalifikacyjną i
czasową czynów
oraz tożsamość
osoby (osób)
pokrzywdzonych.
Im większa
występuje
zbieżność
pomiędzy ww.
czynnikami w
rozważanych
przestępstwach,
tym bardziej
kara łączna
winna
grawitować w
kierunku pełnej
absorpcji.
Nadto, kara
łączna stanowić
ma syntetyczną,
całościową
ocenę zachowań
sprawcy, będąc
właściwą, celową
z punktu
widzenia
prewencyjnego
reakcją na
popelnione
czyny. Suma
tych
okoliczności
decyduje o
zastosowaniu
przy wymiarze
kary łącznej

zasady absorpcji, asperacji bądź kumulacji. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 3 listopada 2016 r., II AKA 148/16, LEX nr 2205972; Wróbel W. (red.), Zoll A. (red.), Kardas P w: Kodeks karny. Część ogólna. Tom I. Część II. Komentarz do art. 53-116, WK, 2016, stan prawny: 2016.08.01, wydanie: V).

Reasumując - tak ukształtowane względem oskarżonego kary na pewno nie rażą surowością - są wyważone i czynią zadość postulatowi kary sprawiedliwej, w należytych stopniu uwzględniając stopień winy i społecznej szkodliwości poszczególnych czynów, a przy tym zapewniają realizację celów kary - zarówno indywidualno,

jak i ogólnoprewencyjnych.		
Wniosek		
<p>Wnioski zasadnicze o:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary współmiernej do zarzuconych mu czynów, z orzeczeniem kary łagodniejszej; - zmianę zaskarżonego wyroku w odniesieniu do czynu zarzucanego w punkcie III poprzez uniewinnienie oskarżonego od jego popełnienia; <p>ewentualny o:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uchylenie wyroku w zaskarżonej części oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji; 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wnioski co do winy nie zasługiwały na uwzględnienie z uwagi na niezasadność zarzutów apelacji.</p> <p>Wnioski co do kary o tyle były skuteczne, że finalnie skutkowały złagodzeniem kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności - tyle, że z powodu okoliczności uwzględnionych z urzędu.</p> <p>Wniosek ewentualny o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym nie mógł zostać uwzględniony ponieważ nie zaszyły ku temu przesłanki z art.</p>	

<p>437 § 2 k.p.k., co także wynika z uprzednio poczynionych wywodów.</p>		
<p>1. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
	<p>Uwzględnienie w wyroku art. 4 § 1 k.k. – poprzez zastosowanie art. 440 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Za podstawę wszystkich rozstrzygnięć w wyroku Sąd odwoławczy przyjął brzmienie ustawy obowiązujące w chwili czynów jako względniejsze dla oskarżonego w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. – przede wszystkim z uwagi na podwyższenie dolnej granicy wymiaru kary łącznej, na mocy noweli do Kodeksu karnego, która</p>		

z dniem 24
czerwca 2020
roku zmieniła
m. in. brzmienie
art. 86 § 1 k.k.

1.
**ZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

Przedmiot
utrzymania w
mocy

**0.1 -
orzeczenia o
winie,
kwalifikacji
prawnej,
środka
kompensacyjnym,
przepadku i
ustalenia
faktyczne co
do punktów
1), 2), 4),
5) sentencji
zaskarżonego
wyroku;**

**0.2 -
orzeczenie o
zaliczeniu
tymczasowego
aresztowania
na poczet
kary łącznej
w punkcie 9)**

<p>zaskarżonego wyroku;</p> <p>0.3 - orzeczenie o kosztach sądowych w punkcie 10). wyroku.</p>	
<p>Zwiężle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>W zakresie w jakim Sąd Apelacyjny nie zmienił wyroku Sądu Okręgowego kontrola odwoławcza doprowadziła do wniosku o prawidłowości tych rozstrzygnięć z powodów, o których była mowa powyżej oraz nieujawienia się okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu - niezależnie od treści zarzutów i granic zaskarżenia.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>0.0.1 Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok co do oskarżonego w ten sposób, że:</p> <p>1. przyjął za podstawę wszystkich rozstrzygnięć w wyroku brzmienie ustawy obowiązujące w chwili czynów i uzupełnił podstawę skazań i wymiaru kar jednostkowych, jak również środków kompensacyjnych i przepadku - o art. 4 § 1 k.k.,</p> <p>2. obniżył wymiar kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych:</p> <p>a. za czyn przypisany w punkcie 1) – do roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,</p> <p>b. za czyn przypisany w punkcie 3) – do 10 miesięcy</p>		

<p>pozbawienia wolności,</p> <p>c. za czyn przypisany w punkcie 4) – do 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności,</p> <p>d. za czyn przypisany w punkcie 6) – do roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności;</p> <p>3. uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności w punkcie 8) wyroku i na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności orzeczone w punkcie 2. lit. a-d i wymierzył oskarżonemu nową karę łączną 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Powody zmian wynikają z uwzględnienia okoliczności, o</p>	

których była mowa szczegółowo powyżej.			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
Zwięźle o powodach uchylenia			
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy			

prawnej umorzenia		
	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
Zwięźle o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. 1983 Nr 49, poz. 223 z późn. zm.). zwolniono	

oskarżonego od
zapłaty na rzecz
Skarbu Państwa
kosztów
sądowych za
postępowanie
odwoławcze, w
tym od opłaty
za II instancję,
z uwagi na
nałożone na
oskarżonego
środki
kompensacyjne
oraz
wymierzenie
średnioterminowej
kary
pozbawienia
wolności.

7. **PODPIS**

I. P. P. G. M. K.